

Mezi kapkami

Teodor Vodička

Město se probouzelo do dalšího uspěchaného rána. Tramvaje se táhly ulicemi, káva voněla z kaváren a obrazovky telefonů zářily dřív, než se obloha stihla rozednít. Každý měl svůj směr, svůj cíl, svůj příběh. Jen Laura si nebyla jistá, kam vlastně běží.

Její dny měly přesně nalinkovaný rytmus - pracovní porady, zprávy, termíny. Svět, ve kterém se láska dávkuje po minutách, mezi kalendář a notifikace. Až do chvíle, kdy potkala Jakuba.

Bylo to v dešti, jak už to u příběhu bývá, které si půjčují trochu poezie. Stála pod přístřeškem, když k ní přiběhl - promočený, rozesmátý, s taškou plnou papírů a kávou v ruce. „Myslíte, že přestane?“ zeptal se, ona si nebyla jistá, jestli mluví o dešti, nebo o životě.

Od té chvíle na něj narážela častěji. Nejdřív v té samé kavárně, potom už schválně. Byl fotograf, který tvrdil, že svět je nejkrásnější, když není úplně ostrý. „Všichni hledají jistotu,“ říkával. „Možná největší jistota je v tom, že se všechno mění.“

Laure to znělo jako pravda, které se bála. S ním se přestala bát.

Chodili po městě, dýchali stejný déšť, smáli se věcem, které by jindy přehlédla. Jakub fotil světla lámová o kaluže, listy na chodníku, i ji - zachycenou mezi pohybem a tichem. „Fotím to, co si nezaslouží zapomenutí,“ říkával. „I když vím, že se nakonec zapomene.“

Láska k němu byla jiná než všechno, co znala. Neměla pevný tvar, spíš vůni, dech, barvu. Když spolu mluvili, svět se zpomalil - i tramvaje zněly jako rytmus jejich srdcí. Byl to klid, který bolel, protože tušila, že nebude trvat.

Jednoho dne jí Jakub oznámil, že odchází. „Dostal jsem nabídku,“ řekl. „Paříž.“ V jeho hlase se mísila radost s tichým stínem lítosti.

„Co my?“ zeptala se. „My... jsme okamžik,“ odpověděl. „Možná právě proto jsme opravdoví.“

Nedokázala nic říct. Jen cítila, jak se svět kolem nich zastavil, jako by čekal, co zůstane po tom, co skončí.

Poslední večer strávili u řeky. Seděli na studené zídce a dívali se, jak se v hladině lámou světla města. Jakub vytáhl fotoaparát a vyfotil ji. „Až se na ten snímek podívám,“ zašeptal, „chci si připomenout, že existují chvíle, které nestihneme pojmenovat.“

Vítr ji rozfoukal vlasy a ona jen tiše přikývla. V tu chvíli pochopila, že některé lásky jsou jako

proud - nezastavíš je, můžeš se jí jen nechat nést.

Když odjel, dny se vrátily do svých kolejí. Tramvaje, práce, světla kaváren - všechno stejné, jen ticho mezi tím bylo jiné. Občas jí napsal pár vět, občas poslal fotografii: most v ranní mlze, starý pár držící se za ruce, okno s odleskem slunce. Nakonec poslední zpráva:

„ Zjistil jsem, že láska není o tom, kdo zůstane. O tom, kdo nezapomene."

Laura odpověď nikdy nenapsala. Jen si jeho fotografii vytiskla a připnula ji na nástěnku nad stolem. Každé ráno se na ni podívala, než vyšla do hlučného města.

Její dny byly od té doby stejné. Stereotyp, který byl ubíjející. Trvalo týdny, než si dovolila znovu dýchat normálně. Často si sedla na stejnou zídku a pozorovala lidi, milence, kteří ještě netušili, jak křehká může láska být. Někdy se přistihla, že doufá, že se Jakub objeví za rohem, ale v téhle naději byl spíš zvyk než skutečné přání.

Jednou si napsala do svého zápisníku, který si pořídila, aby pochopila, co v ní zůstalo po tom, co Jakub odešel. „Možná láska není spravedlivá, protože od nás chce, abychom rostli - i když to bolí." A když jeden podvečer seděla v kavárně sama, uvědomila si, že samota už ji netrápí jako dřív.

Jednoho dne, když se znovu rozpršelo, zastavila se u přístřešku. Vedle ní se schoval cizí muž. Podíval se na ni a zeptal se: „ Myslíte, že přestane?"

Usmála se. Tentokrát věděla, že mluví o dešti. Možná i o životě.

Tak tam stáli, v tichu přerývaném deštěm, ona si uvědomila, že spravedlnost lásky možná neleží v rovnosti, ale v odvaze začít znovu - i když víme, že to může skončit stejně.

Město se mezitím probouzelo do dalšího dne. Laura se konečně přestala bát.